

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
0																																
100	98	96	94	92	90	85	80	70	60	55	50	45	40	30	20	15	10	8	6	4	2											

MAASEUDUN TULEVAISUUS

Maa- ja metsätaloustuottajajärjestön äänenkannattaja – Perustettu 1916

Vironnut keskusta hakee suuntaansa

Suomen Keskusta koki viime eduskuntavaaleissa historiallisen tappion. Johtava hallituspuolue putosi kerralla neljännelle sijalle ja saman tien opposition penkille.

Keskusta on ollut eduskuntavaalien jälkeen silminnähden lamaanuksen tilassa. Poliitikassa ei ole tavatonta, että tyrmäyksen jälkeen joutuu vetämään henkeä. Näin kävi myös keskustalle, joka toki tappion jälkeenkin on vielä iso puolue, vaikkakin kaukana suuruutensa päivästä.

Vaalitappiosta toipuminen sai vauhtia presidentinvaaleista. Vaikka keskustan ehdokas Paa-vo Väyrynen ei päässytkään toiselle kierrokselle, hän teki vaaleissa hyvän tuloksen. Poliitiikan paradokseihin kuuluu, että puoluejohto ei olisi millään halunnut Väyrystä ehdokkaaksi. Lopulta Väyrynen oli ainoa tehtävään halukas.

Väyrynen pystyi palauttamaan osan niistä äänistä, jotka keskusta menetti eduskuntavaaleissa perussuomalaisille. Väyrysen katsotaan eurokirjittisyydellään edustavan puheenjohtaja Mari Kiviniemeä enemmän maakuntien perinteistä keskustaa. Kiviniemen selkään on sovitettu puoliväkinen etelän cityliberaalin viittaa sekä puolueensa sisällä että julkisessa keskustelussa.

Menestyksestään rohkaistuneena Väyrynen ilmoittautui myös puheenjohtajaehdokkaaksi. Mitä ilmeisimmin keskustan tulevassa puoluekokouksessa on sähköä ilmassa, eikä Väyrynen ei todellakaan ole mikään sähköjänis. Hän käy totista kampanjaa voittaakseen vaalin.

Väyrysen halu puheenjohtajaksi ei ole presidentinvaaleissa saadun menestyksen jälkeen suuri yllätys. Viimeksi hän tavoitteli paikkaa kaksi vuotta sitten – huonolla menestyksellä. Kiviniemi on ilmoittanut halunsa jatkaa.

Vaalitappiosta toipuva keskusta hakee nyt paitsi johtajaa, myös suuntaansa. Jos puolue mielii paluuta suurten joukkoon ja asemaa suomalaisen yhteiskunnan rakentajana, sen pitää tavoitella vankkaa asemaa asutuskeskuksissa ja ennen muuta Etelä-Suomessa. Toisaalta, ilman syvän maaseudun tukea keskustasta ei tule johtavaa puoluetta.

Keskusta on koko 2000-luvun koettanut väis-tellä maaseutu- ja maatalouspuolueen leimaa, jota kilpailijat sille mieluusti tuputtavat. Hyväksynnän etsintä etelän suurissa kaupungeissa on maaseutu-Suomen kannattajakunnassa kuitenkin joskus koettu puolueen vieraantumi-seksi juuriltaan.

Keskusta.fi

Keskustan vaalitappion syyt liittyivät paljolti maaseudun asioihin. Pieniltä näyttävät kysymykset, kuten jätevesiasetus, kasvoivat suuren mittaluokan virheiksi, jotka iskivät keskustan kannatuksen ytimeen.

Riippumatta siitä, mikä keskustan puheenjohtajan nimi Rovaniemen kesäkuun puolueko-kouksen jälkeen on, hänen suurin haasteensa on yhdistää puolue ja puhaltaa siihen uutta intoa. Tätä valmiutta mitataan jo puheenjohta-jakampanjoiden aikana.

Poliittinen liike voi olla suuri, jos sillä on suuri yhteiskunnallinen tehtävä ja kyky toteut-taa sitä. Jos tehtävä puuttuu tai siitä vallitsee ristiriita, on sitä mahdoton markkinoida uusille kannattajille. Keskustan täytyy tehdä itselleen ja muille selväksi, mitkä ovat ne tärkeimmät asiat, joita se ajaa.

Valtataistelussa on aina riski ajautua keski-näiseen riitelyn, josta todennäköisin seuraus on puolueen hiipuminen. Vanhoista valta-puolueista keskustan lisäksi SDP kärsii linjan hämäärydestä. Kummallakin on sama ongelma; uudistua pitäisi, mutta ei tiedetä, miten.

Väyrynen ja Kiviniemi eivät voi olla kes-kustan ainoat vaihtoehdot. Kun puolue hakee linjaansa, on lupa odottaa myös uusia tuoreita kasvoja mukaan peliin.

Missä viipyvät keskustan uudet johtajat? Halukkaiden ja kyvykkäiden olisi syytä astua kehiin.

”Väyrynen ja Kiviniemi eivät voi olla keskustan ainoat vaihtoehdot.

– Jukka Pasonen

Petu meni puihin

Eduskunnan noin vuosi sitten hyväk-symä pienpuun energiatuki (petu) ei toteudu, koska EU:n komissio ei sitä hyväksy.

Komission kielteisen kannan perusteluna on työ- ja elinkeinoministeriön mukaan se, että tuki menee metsänomistajalle eikä energian tuottajalle. Tästä syystä petu rikkoo EU:n säädöksiä valtiontuista.

Lopputuloksen kannalta ei ole suurta merkitystä, menisikö tuki energian tuottajalle vai metsänomistajalle. Lopputulos on kuitenkin tärkein. Kysymys on siitä, kannattaako energiapuun korjuu vai ei.

Komission kielteinen päätös lyö korville sen itse asettamia ilmastotavoitteita. Suomi on sitoutunut nostamaan uusiutuvan energian käyttöä vuoteen 2020 mennessä reippaasti. Tavoitteeseen ei päästä ilman metsäenergian käytön lisäämistä. Vahvasta tuesta huolimatta tuulivoimalla ei tavoitetta saavuteta.

Keinoja parantaa energiapuun korjuun kannattavuutta on hallituksella komission päätöksestä huolimatta edelleen olemassa. Ellei mitään tehdä, palaa kivihiiltä voimaloissa entistä enemmän.

Vuonna 2008 suomalainen metsäteollisuus oli syvässä vaikeuksissa. Yhdysvalloista alka-nut talouskriisi yhdistettynä Venäjän asetta-miin puutulleihin olivat liikaa. Koska hallitus ei voinut tukea suoraan metsäteollisuutta, päätettiin alentaa puun myynnin verotusta määrääjaksi. Tavoitteena oli alentaa metsäte-ollisuuden ostaman puun hintaa. Kysymys oli epäsuorasta tuesta teollisuudelle.

Suomalainen metsäteollisuus oli huolissaan siitä, että energiatuki johtaisi jalostukseen kelpaavan puun polttamiseen. Komission päätös voi johtaa teollisuuden pelkojen toteu-tumiseen, koska suurempien puiden korjuu on tehokkaampaa. Se ei kai ole kenenkään, ei edes komission tavoite?

KOLUMNI: JUKKA PASONEN

Jyt kyn jälkijäristykset

Kun kiekkelejonat tai joku suomalai-nen ratinpyörittäjä voittaa jonkun vieras-maalaisen, osaan meihin tuntuu välitty-vän näiden sankareiden voimat. Parhaim-millaan siitä seuraa aitoa iloa ja ujonkin uskaltaa avata suunsa julkiseen riemun-huutoon.

Toiset taas alkavat uhotta voimantun-nossaan kaikille ja kaikesta. Vaikutus on sama kuin viinalla: se saa toisen naura-maan, toisen häiriköimään.

Vaalivoitollakin näyttää olevan saman-lainen vaikutus. Jotkut uskovat olevansa voittajan riveissä mielipiteineen enem-män oikeassa kuin muut.

Kun Perussuomalaiset saivat liki vii-denneksen annettua äänistä viime edus-kuntavaaleissa, erilaisiin vähemmistöihin kuuluvien kannatti pitää matalaa profiilia. Pelkästään äidinkielenä, ruotsin käyttö kadulla kirvoitti jonkun voitonhuumai-sen huutamaan ystävälleni: ”Painu v...ttu Ruotsiin!”.

Nyt kun Suomi sai porvaripresidentin, wahlroosit kampeutuvat toreille julista-maan, että kaikkein tärkeintä maailmas-

jukka.pasonen@maaseuduntulevaisuus.fi

sa on heidän oma taloutensa. Muut yrittä-köön selvitä, miten taitavat.

Ainoa oikea oppi on, että yrityksien ei kuulu välittää mistään muusta kuin mah-dollisimman suuresta voitosta. Toisin kuin he väittävät, tästä ei seuraa välttämättä hyvää kaikille, vaan pelkästään niille, jotka eivät häpeile kuoria kermaa päältä.

Uudessa Uljaassa Suomessa on vanhan-aikaista ajatella, että maailmaa voisi kat-soa myös paikkana, joka on tarkoitettu yhteisesti meille ja muille, tulevia sukupolvia unohtamatta.

Yhteiskuntaa ei kannata yrittää suun-nitella yhdessä pitkäjänteisesti mahdolli-simman monien tasaiseen hyvinvointiin tähdäten; parempi vain toimia voittajien ehdoilla viidakon lakien mukaan. Siit-tä tämä ihmisrotu vasta jalostuu. Mitä vä-liä, vaikka tuolla elämäntyylillä ei yhdestä maapallostä riittäisi kovin monelle.

Näille voitonhuumassa oleville olisi hyvä muistuttaa, että Sauli Niinistön man-daatti ei ole kiistattoman vahva. Todel-linen kannatus ei välttämättä ole vaalin toisen kierroksen tuloksen 63 prosenttia,

Päätoimittaja
Lauri Kontro
Toimituspäällikkö
Jussi Martikainen

VIERASYLIÖ

Turkiselinkeino tuntee ympäristövastuunsa

Luonto-Liiton pääsihteeri Leo Straniuksen esitti Maaseudun Tulevaisuudessa 6.2. ilmesty-neessä yleisönosastokirjoituk-sessaan ”Turkistarhaus ei ole ympäristöystävällistä” näke-myksiään turkistalouden ympäristövaikutuksista.

Kirjoituksessaan hän esiti myös tulkintoja MTT:n ke-väällä 2011 julkaisemasta tut-kimusraportista ”Suomessa tuotetun minkin- ja ketunna-han elinkaariarviointi”.

Elinkaariarviointi tehtiin Suomen Turkiseläinten Kas-vattajain Liitto ry:n ja Saga Furs Oy:n toimeksiannosta. Siinä kuvattiin yhden asus-teeseen ommellun minkin- tai ketunnahan koko elinkaaren ympäristövaikutukset kolmen vaihtuvuonekaasut eli hiilija-lanjälki, rehevöittävät päästöt ja ravinnevaikutus sekä hap-pamoittavat päästöt ja happa-moittumispotentiaali.

Lisäksi arvioitiin kvalitati-visesti turkistuotannon eko-toksikologisia päästöjä. Tutki-muksella haluttiin saada täs-mällistä tietoa turkistuotanto-keijun ympäristövaikutusis-ta ja selvittää keijun keskeiset ongelmakohdat.

Tutkimus osoitti, että tur-kistuotanto poistaa merkittä-västi rehevöittäviä ravinteita Itämerestä ja että turkisten

tuotantoketjun hiilijalanjälki on pienehkö. Tuotannon hap-pamoittavat päästöt osoittau-tivat kuitenkin turkiselinkei-non haasteeksi.

Rehukalan käyttö poistaa ravinteita
Turkiseläinten rehussa käy-tyyn silakan ja muun kalan mu-kana poistuu ravinteita Itä-merestä viisinkertaisesti min-kinnahan muun tuotantoket-jun rehevöittäviin päästöihin nähden. Tämä voidaan kuva-ta myös niin, että minkinna-han tuotantoketju poistaa Itä-merestä yhden ihmisen noin 18 päivän ravinnepäästöt yhtä asusteeseen ommeltua min-kinnahkaa kohti. Yhtä ketun-nahkaa kohti poistuu vastaa-vasti yhden ihmisen noin 23 päivän rehevöittävät ravinne-päästöt.

Straniuksen oli vaikea nähdä tätä turkiselinkeinolle myön-teistä tulosta, ja hän kaipa-si vertailua silakan vaihtoetoi-siin käyttötapoihin.

Turkiseläinten ruokinnas-sa käytettävän silakan mukana poistuvien ravinteiden huomi-ointi kuvaa tämänhetkistä tilaa kalastettavan silakan hyöty-käytössä ja on siten elinkaari-arvioinnin metodologian mu-kainen. Eläinperäisellä valku-aisella on globaalisti kasvava kysyntä, ja silakka on liian kal-

Turkistuotanto poistaa merkittävästi rehevöittäviä ravinteita Itämerestä.

lis ja ravinto-ominaisuuksil-taan liian arvokas raaka-aine käytettäväksi esimerkiksi bio-polttoaineen tuotantoon.

Rehevöittävien ravinteiden poistaminen Itämerestä re-hukalan käytön myötä on yksi suomalaisen turkistuotannon eduista. Turkiseläinten kas-vatus Suomessa on tältä osin ympäristövaikutuksiltaan kes-tävämpää kuin maissa, joissa vastaavaa mahdollisuutta ka-lan käyttöön ei ole.

Pistekuormitus on vähentynyt
Straniuksen viittaus turkista-louden paikalliseen pistekuor-mitukseen on jossakin määrin oikeutettu. Tilanne on kuiten-kin parantunut paljon ja para-nee koko ajan.

Vallitseva lupakäytäntö, var-jotalojen alustojen ja vesien käsittelyn mittavat saneeraus-työt sekä tarkentuneet lannan-levitysmääräykset vähentävät pistekuormitusta. Vesitiiviit

alustat mahdollistavat suljetun jätevesikierron. Nippajuotto ja hulevesien ohjaaminen se-kä riittävä kuivikkeiden käyttö vähentävät tehokkaasti ravin-teiden kulkeutumista tarha-alueen ympäristöön.

Turkistuotannosta peräisin oleva fosfori on lannanlevitys-määräykset huomioiden täysin vertailukelpoista karjanlan-nan tai väkilannoitefosforin kanssa. Sana ”turkis” ei tee siit-tä ympäristölle yhtään muuta fosforia haitallisempaa.

Minkinnahan tuotantoket-jun hiilijalanjälki on pienehkö, 28 kiloa CO2-ekv/nahka. Tä-mä vastaa keskimääräisen suo-malaisen yhden päivän hiilija-lanjälkeä tai noin 170 kilomet-rin henkilöautolla ajoa VTT:n Lipasto-tietokannan mukaan. Ketunnahan tuotantoketjun ilmastovaikutus on 83 kiloa CO2-ekv/nahka.

Eniten hiilijalanjälkeä kas-vattaa lannan käsittelyssä va-pautuva typpioksiduuli. Re-hussa käytettävän ohran osuus turkisanahan tuotantoketjun kokonaishiilijalanjäljestä on noin kymmenen prosenttia.

Kehitystyö jatkuu edelleen
Turkistuotannon happamoit-tavat päästöt ovat tuotanto-keijun selkein ympäristöhaas-te. Noin 90 prosenttia happa-

moittavista päästöistä aiheu-tuu suoraan lannasta ja virt-sasta haihtuvista typpioksi-duulista ja ammoniakista.

Turkispukineen ympäristö-vaikutuksia verrattiin suuntaa antavasti myös keinomateriaa-leista valmistettuihin pukinei-siin. Vertailussa todettiin suh-teessa tuotteiden sisältämään massa-an turkisten hiilijalan-jäljen olevan hieman suurempi ja happamoittavien päästöjen selvästi suuremmat kuin kei-nomateriaaleista valmistettu-jen takkien.

Rehevöittäviä ravinteita poistavaa hyötyä keinomateri-aaleilla sen sijaan ei saavuteta. Keinomateriaalien elinkaari-tiedot perustuivat kirjallisuus-teen ja niihin liittyvistä mo-nista epävarmuuksista johtu-en tämä vertailu oli siis vain suuntaa antava.

Turkiselinkeinossa tullaan kiinnittämään edelleen huo-miota lannankäsittelyn tut-kimukseen ja kehittämiseen, jonka myötä tavoitteena on kasvihuonekaasupäästöjen ja happamoittavien päästöjen vä-hentäminen nykytasosta. Nä-emme mahdollisuudet tämän tavoitteen saavuttamiseen hy-viksi.

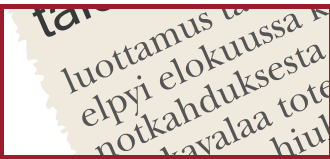
TIMO MIKKOLA

Kirjoittaja on Suomen Turkiseläin-ten Kasvattajain Liitto ry:n kehitys-päällikkö.

TONI VALLASJOKI

LEHTIKATSAUS

Massaliikettä turha syyttää

Lapin Kansa puolustaa Kemi-järven sellutehtaan sulkemista vastustanutta Massaliikettä, jota on julkisuudessa syytetty valtion, Finnaveran ja Stora Enson rahoittaman Arktos Oy:n liimapuupalkkitehtaan vaike-uksista.

”Kysymyksessä oli kansanliike, joka syntyi, kun Stora Enso il-moitti sulkevansa sellutehtaan. Liike laittoi kovan kovaa vasten. Se puolusti paikallisten työpaik-koja ennen näkemättömällä vim-malla, muttei syöllistynyt toimin-nassaan laittomuuksiin.

Tunnekuohussa tapahtuu ai-na ylilyöntejä, niin Kemijärvellä-kin. Siitä huolimatta Massalik-keen syyttäminen nykyongelmis-ta halventaa demokratiaa. Jos syyllinen pitää välttämät-

tä löytää jostakin, oikea osoite on Stora Enso ja toimitusjohta-ja Jouko Karvinen, joka vastasi kannattavan sellutehtaan sulke-misesta ja tuen vetämisestä pois Arktosilta.

Sitä paitsi Karvisella on varaa kantaa harteillaan syntipukin viittaa. Yhtiön vuosikertomuksen mukaan toimitusjohtaja tienasi 2011 lähes kolme miljoonaa eu-roa. Se vastaa 42 kokeneen pape-rikoneenhoitajan vuosipalkkaa.”

Junkkariajan opit mielessä

Mikko Kontti muistuttaa **Länsi-Savon** kolumnissaan epäkohdista, jotka ruokkivat väkivaltaa häijyjen aikana. ”Vanhoista tapahtumista voi ot-taa oppia. Yhteiskunta, joka ta-kaa kaikille mahdollisimman ta-savertaiset lähtökohdat, on – nyt kun se jota kuinka on saavutettu – ylläpitämisen arvoinen. Koulu-pudokkaissa ja muu-ten syrjäytyneissä piilevät samat puukkojunkkari-aineekset, vaikkei yhtä hurjaksi meno enää välttä-mättä äidykään.”